

ΤΟΠΙΟ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

Σενάριο: Θόδωρος Αγγελόπουλος, Τονίνο Γκουέρα, Θανάσης Βαλτινός

7. Φτάνουν λαχανιασμένα στον κεντρικό σταθμό. Την ώρα που περνάνε το γκισέ για να βγουν στην πλατφόρμα ακούνε το μεγάφωνο που αναγγέλλει την αναχώρηση της ταχείας εξωτερικού-Γερμανίας.

Βγαίνουν έξω. Οι επιβάτες είναι ήδη στο τραίνο, τα χέρια των συγγενών έχουν αρχίζει να σηκώνονται σ' αποχαιρετισμό και ο σταθμάρχης με τη σφυρίχτρα στο στόμα περνάει γρήγορα να πάρει θέση δίπλα στην ατμομηχανή.

Ο μικροπωλητής σηκώνει το κεφάλι του αλλά δεν προλαβαίνει να πει τίποτα.

—*Πάμε*, λέει πάλι η Βούλα και, παρασύροντάς τον, ορμούν και ανεβαίνουν στο τραίνο την στιγμή που το σφύριγμα του σταθμάρχη δίνει αναχώρηση.

—*Μπήκαμε*, λέει ο μικρός και το πρόσωπό του έχει απορία. Σα να μην το πιστεύει.

Το τραίνο ξεκινάει αργά. Ο σταθμός γλιστράει πίσω τους.

—*Μπήκαμε*, επαναλαμβάνει και το κορίτσι σιγά.

Και ξαφνικά αγκαλιάζονται. Τα πρόσωπά του λάμπουν. Γελάνε.

Έτσι αρπαγμένοι, με τον Αλέξανδρο να σφίγγεται πάνω της, βλέπουν τα φώτα του σταθμού να απομακρύνονται, την πόλη να φεύγει και να χάνεται.

Η Βούλα αρπάζει τον Αλέξανδρο από το χέρι και διασχίζει τους γεμάτους με κόσμο διαδρόμους της αμαξοστοιχίας προχωρώντας προς την ουρά του τραίνου. Σταματάει μια στιγμή να ρωτήσει τον μικρό με μια ξαφνική ανησυχία.

—*Φοβάσαι;*

—*Όχι*, απαντάει πάλι ο μικρός. Δε φοβάμαι. Συνεχίζουν ως το τελευταίο βαγόνι. Τα κουπέ είναι επίσης γεμάτα. Πρόσωπα, μπαγκάζια, χειρονομίες. Τα τελευταία φώτα σβήνουν μακριά.

8. Το τραίνο προχωράει μέσα στη νύχτα. Κάπου-κάπου ένα μακρόσυρτο σφύριγμα. Τα παιδιά στο πίσω μέρος του τελευταίου βαγονιού, αποκαμωμένα κοιμούνται κρατημένα από το χέρι. Πιο πέρα αποσκευές. Ακούγεται η φωνή του κοριτσιού off.

«Αγαπητέ μας πατέρα,

Σου γράφουμε γιατί αποφασίσαμε να 'ρθουμε να σε βρούμε. Δεν σ' έχουμε δει ποτέ και μας λείπεις. Όλο για σένα μιλάμε.

Η μάμα θα στεναχωρηθεί που φύγαμε... Στο βάθος την αγαπάμε, μη νομίζεις... Αν και δεν καταλαβαίνει τίποτα.

Δεν ξέρουμε πώς είσαι... Ο Αλέξανδρος λέει διάφορα. Σε βλέπει στον ύπνο του. Μας λείπεις τόσο πολύ. Εγώ καμιά φορά που γυρίζω από το σχολείο, νομίζω πως ακούω, βήματα πίσω μου... Τα βήματά σου. Κι όταν γυρίζω να κοιτάξω, δεν είναι κανένας. Τότε νοιώθω πολύ μοναξιά. Δεν θέλουμε να σου φορτωθούμε... Να σε γνωρίσουμε κι έπειτα να φύγουμε πάλι... Αν μας απαντήσεις... απάντησέ μας με τον ήχο του τραίνου... Τατάν... τατάν... τατάν εδώ είμαι... σας περιμένω... τατάν... τατάν... τατάν... τατάν... τατάν... εδώ είμαι σας περιμένω...».

Ο ήχος του τραίνου μπερδεύεται με τη φωνή του κοριτσιού. Η πόρτα στο βάθος του βαγονιού ανοίγει και μπαίνει ένας ελεγκτής. Οι περισσότεροι επιβάτες μισοκοιμισμένοι ή κοιμισμένοι, ξυπνούν να δώσουν τα εισιτήρια τους. Τελειώνοντας με τα κουπέ και τον διάδρομο ο ελεγκτής φτάνει στο τέλος του βαγονιού.

Βλέπει τα παιδιά να κοιμούνται και πλησιάζει. Σκύβει πάνω από τη Βούλα.

Το κορίτσι σα να αισθάνεται την παρουσία του ανοίγει τα μάτια τρομαγμένο.

—*Ε! εισιτήρια*, λέει ο ελεγκτής.

Η μικρή τινάζεται απάνω. Ξυπνάει και ο μικρός. Σηκώνεται και στέκει πλάι στην αδερφή του.

—*Δεν ακούσατε; Εισιτήρια.*
Τα παιδιά σωμαίνον με τα μάτια γεμάτα φόβο...